

Fattige i de enkelte Sogne paa Færøerne, men saa er der vel ogsaa i de samme Sogne kun Saa til at udrede: Fattighjælpen, og Evnen dertil er vistnok meget ringe i adskillige af disse Kommuner. Medens der paa Færøerne vel er en hel Del Sogne, hvor der er saa godt som ingen Fattige, og hvor Evnen til at yde Understøttelse kun er liden. Om man nu ved Amtsfattigkassen paa Færøerne vil være istand til at raade Bod herpaa ved Fordelingen af dens Midler saaledes, at de kunne komme de enkelte Sogne tilstrækkelig til Gode, er Noget, som jeg ikke har nogen rigtig Mening om; jeg vil haabe, at der derved kan raades Bod herpaa. Men uden Betænkelse er jeg heller ikke fra denne Side ved det foreliggende Forslag. Jeg har ikke villet undlade at fremføre disse Bemærkninger her. Maaffe er der ikke Noget ved de omtalte Punkter at gjøre; men maaffe det dog ogsaa vilde være rigtigt, at Sagen sendtes tilbage til noiere Overveelse paa selve Færøerne.

Justitsministeren: Det, som den ærede Landssthingsmand nu udtalte som det, der vakte hans Betænkelse ved Lovforslaget, har netop været det Hovedpunkt, som har dannet det oprindelige Udgangspunkt for Regjeringens Formenting om, at Præstegældene burde være Fundamentet. Det er altsaa Betænkelse, som forlængst have været fremdragne. Jeg erkjender deres relative Betydning, men jeg har overvundet dem i Genhold til Alt, hvad der er fremkommet fra Lagthinget. Navnlig vil jeg her fremhæve et Moment, som det ærede Medlem ogsaa berørte, nemlig at Understøttelsen af Amtsfattigkassen paa Færøerne spiller en ferholdsvis betydelig Rolle med Hensyn til de smaa Fattigforhold; i saa Henseende er det klart, at der ikke kan være Tale om gennem Lovbestemmelser at fikke sig den hensigtsmæssigste Fordeling; i saa Henseende maa man virkelig noies med — ialtfald gives der ikke noget andet Midde — at Lagthinget maa kunne udøve Indflydelsen og have det dermed forbundne Ansvar. Men

med Hensyn til hele Fattigvæsenets Ordning tror jeg dog, at den ærede Landssthingsmand vil erkjende, at der ligger nogen Betryggelse netop i, at det er Præstegældenes Forstanderskaber, der ei blot skulle gennemgaa Forsørgelsesplanerne, men som ogsaa udnævne de Medlemmer, som i Forening med de enkelte valgte Medlemmer af Kommissionen have det nærmere Tilsyn i de enkelte Sogne. Det er imidlertid ganske rigtigt, at det er denne Forandring med Hensyn til Præstegældenes hidtilværende Fattigevraade, der fra første Færd har gjort Ministeriet betænkeligt; men efter gjentagne Forhandlinger og Indstillinger fra Lagthinget har det samlede Ministerium, og særligt min Kollega Indenrigsministeren, med hvem jeg noie har overveiet Sagen, ikke troet at burde være imod, at jeg kan gjerne sige, et Forsøg blev gjort med den Ordning, der nu er kommet fra Lagthinget.

Müller: Efter den høitærede Ministers Foredrag er der for mig ikke Meget at tilføie. Kun skal jeg tillade mig, med Hensyn til hvad den ærede 2den Landssthingsmand for 10de Kredts (Sesøen) gjorde gjældende, nemlig at Forstanderskaberne ikke vilde blive raadige over Kommunernes Midler og i det Hele taget næsten ingen Raadighed ville have, at bemærke, at det, naar den ærede Landssthingsmand noiere vil efterse Lovforslagets §§ 15 til 33, i hvilke Forstanderskabernes Pligter og Raadighed over Kommunernes Anliggender ere bestemte, vistnok af ham maa erkjendes, at det dog er en ikke ubetydelig Myndighed, der tillægges Forstanderskaberne. Naar den ærede Landssthingsmand gjorde opmærksom paa, at der var eet Sogn, hvort der kun boede een Mand, da har han ikke lagt Mærke til, at dette Sogn netop i § 2 er foreslaaet henlagt under et større Sogn i kommunal Henseende. Jeg kan godt forstaa, at den ærede Landssthingsmand har Betænkelse ved Lovforslaget, saaledes som det stiller sig for ham og fra hans Standpunkt, men han maa ogsaa tillade mig at have min Mening om Sagen. — Den ærede Landssthingsmand for 4de Kredts (Sonne) var mest bange for, at Fordelingen af Fattighjælpen ikke vilde kunne blive saa